

Inkluze v nás

Inkluze – v dnešní době hodně aktuální téma. Ne všichni ale mají stejný názor.

Já osobně jsem se s tímto tématem setkala už na základní škole, když naši školu začaly navštěvovat děti na vozíku. Malého chlapečka s dívenkou, kteří navštěvovali teprve třetí třídu prvního stupně základní školy, jsme začali častěji a častěji potkávat na chodbách mezi ostatními žáky. Spousta mých spolužáků a kamarádů reagovalo na děti s opovržením a často řešili rozdíly mezi normálními dětmi a dětmi s postižením. Mnozí je uráželi a vyčleňovali z kolektivu třídy, ale našli se i takoví, kteří měli potřebu znevýhodněným dětem pomoci.

Novinky nastaly i v samotné školní budově. Jelikož je naše škola patrová, musely se provést určité změny, aby se děti mohly lépe pohybovat z patra do patra. Zásadní změnou bylo vybudování moderního výtahu, a tak se chlapec s dívkou mohli snadněji pohybovat.

Já zpočátku nevěděla, jak mám na ně reagovat, protože jsem se s dětmi na vozíku nikdy dřív nesečkala, takže to pro mě byla nová zkušenost.

Za nějakou dobu jsem se ale uvědomila, že některé děti i dospělí zkrátka nemají to štěstí pohybovat se po svých.

Někdy za to může nemoc, jindy třeba nehoda. Na dětech jsem hlavně obdivovala jejich přístup k životu. Určitě pro ně nebylo jednoduché seznámit se s někým, kdo by je bral jako normální bytost bez ohledu na jejich postižení. Seznamování je těžké pro každého, ale každý to nakonec zvládne a najde k sobě toho pravého kamaráda.

Kateřina Šupová, 2. C